

Vilics Botond: A favágó és az erdei vasút

Egyszer volt egy szegény favágó, akinek semmi egyebe nem volt, csak egy varázs erejű fejszéje, amit még beteg édesapjától örökölt, mikor meghalt. Ezzel a fejszével, tiszta, kétkezi, fáradságos munkával kereste meg a mindennapi kenyerét. Éjjel-nappal fáradhatatlanul dolgozott vele az erdőben. Az erdő közepén egy öreg viskóban magányosan éldegélt. Édesapjának halála előtt fogadalmat tett, hogy bármi áron is megvédi az erdőt, és a benne élő állatokat, növényeket illetve minden tudásával és erejével óvni fogja a természetet.

Nyár volt, a nap melegen sütött, a madarak vidáman daloltak. A sötétzöld fű vastag szőnyegként borította a talajt, rajta a szivárvány színeiben pompázó vadvirágok színes mintaként látszottak. Az állatok vígan ugrándoztak, kergetőztek a lombos fák és bokrok között. A varázslatos erdei illat szinte elbódította a favágót.

Kora hajnalban a favágót már vidám füttyszó ébresztette. Akadt tennivalója elég a favágáson kívül, hol jóízű magokat és gyümölcsöket szedett; hol friss forrásvizet hordott vagy éppen sérült szárnyakat és törött lábakat gyógyított. Ezért hálásak is voltak neki az erdei állatok a sok gondoskodásért.

Egy szép nyári napon munkából hazamenet egy furcsa gondolata támadt. Leült az erdő közepén csordogáló forrás mellé, amely kristályként csillogott a ragyogó napsütésben, és azon tűnődött, vajon mi hiányzik még a tökéletes erdőből. Ekkor egy gondolat isteni szikraként pattant ki a fejből: Kellene egy erdei vasút, aminek a segítségével az embereket közelebb hozhatnám a természethez. Így jobban megismerkedhetnének a természettel, és a benne rejlő kincseivel; és én sem lennék többé olyan magányos, hisz így rengeteg ember barátságára tehetnék szert.

- Az bizony! – válaszolt egy hang. De a favágó nem látott senkit.
- Ki vagy? – kérdezte a favágó ijedten.
- A hétfejű manók királya vagyok – válaszolt egy hang.

Ez biztosan valami varázslat – gondolta magában a favágó. Ahogy közelebb lépett, a forrás vizében megpillantott egy törpe manót.

- Én segítek neked megvalósítani az erdei vasutat – mondta a manó.

Átnyújtott neki egy arany csengettyűvel átkötött papírtekerccset, amelyen az erdei vasút tervrajza, útvonala volt lerajzolva.

Ekkor a manó azt mondta:

- Manó falvából meghezzuk a szükséges alapanyagokat, neked csak kivitelezned kell. Ha valamire szükséged lenne még, csak csengess hármat a csengettyűvel, s én nyomban ott termek - egyet csettintett, majd eltűnt a semmibe.

A favágó elindult hazafelé. Mikor hazaért, már a viskó előtt várta őt a rengeteg alapanyag és alkatrész. Azon tűnődött, vajon hogyan fogja mindezt egyedül megoldani. Nagy buzgalommal, mindjárt hozzálátott a tervrajz elemzéséhez.

Majd háromszor megrázta a csengettyűt, s a hétfejű manók királya nyomban ott termett.

- Mit szeretnél favágó? – kérdezte a manó.
- Szeretném a segítségedet kérni az erdei vasútvonal alapjának a kiásásához – mondta a favágó.

Csettintett egyet a manó, s nyomban ott termett több tucat manó, erdei állatok kíséretében. Azonnal nekiláttak a munkának. Naphosszat dolgoztak, a veríték patakokban csordult végig a piros pozsgás arcukon.

Ástak, vasat és rönköt szállítottak, fát hasítottak, szegeztek, csavaroztak, kalapáltak, forrasztottak. Egész nap a kemény és fárasztó munkától harsogott az erdő. A vasutat gondosan úgy alakította ki, hogy sehol se álljon a víz útjába. A teljes szakaszon több átereszt létesült a kisebb patakok, árkok szabad folyására.

Útközben az odalátogatók kedvükre megtekinthetik a favágó által létrehozott Erdei Múzeumot, erdei Könyvtárat, Fátyol-vízesést, forrást, kialakított Halas-tavat, Vadas-kertet, Arborétumot, siklópályát, favágó viskóját.

Majd három esztendő elteltével végre elkészült a több kilométer hosszú erdei vasút. Elégedetten és büszkén tekintettek a munka végeredményére: az elkészült erdei vasútra.

Egy fatáblára késsel belevészte gondolatait az oda érkezők számára.

Aki úgy dönt, hogy ide jön kapcsolódni, annak csak annyit tudok tanácsolni:

- Tanuld meg tisztelni a természetet és az erdő szellemét! Óvjad és védjed minden körülmény között a környezetet, ezért sose szennyezd! Nézz szét és gyönyörködj a csodás tájban, természeti kincsekben! Bátran szív be a tiszta, éltető, erdei levegőt! Figyeld meg a fák zöld lombjain keresztül, foltokban beszűrődő nap fényét, mely bevilágítja az erdei utat! Érezd, ahogy a bársonyosan simogató Nap meleg érintése teljesen átjárja a bőrödet, és felmelegíti az egész testedet-lelkedet, ami a mindent körülvevő egységet, békét, végtelen feltétel nélküli szeretetet, nyugalmat, harmóniát, biztonságot kölcsönöz számodra! Végig simít az arcodon, a kellemes, tavaszi, lágy szellő meleg fuvallata. Halld az általa ringatózó fák, bokrok, levelek susogását! Láthatod a patak, vízesés, forrás vizének egyenletes és zavartalan fodrozódását, sebességének különbségét, kristály tisztaságát. Közelebből is szemügyre veheted és megismerheted az avarban, aljnövényzetben, fűben, bokrokban, odúkban, lombkoronákban, Vadas-kertben, Arborétumban, megbúvó szorgos kis állatainkat, növényeinket. Szemtanúja lehetsz, mikor magot vet a természet az erdőben a szél, víz, rovarok, méhek, madarak, ember által. A mag kicsírázik, szárba szökik, kihajt, kirügyezik, majd leveleket, virágot vagy termést nevel. Egy új élet kezdődik. Az erdőben szorgosan dolgozó méhecskék, az egyik virágról a másikra szállva beporozzák növényeinket, és szorgos, fáradságos munkával készítik el a gyógyító erővel bíró táplálékot: a mézet. Gyönyörködj kicsit a méhek táncában, próbálj meg te is táncolni lelked dallamára! Táncolj szabadon a természetben, mezítláb a frissen zöldellő fű pázsiton! Énekelj bátran, hangosan! Figyeld a zöld különböző árnyalataiban pompázó, terebélyes, egészséges, rügyező és friss hajtásokkal rendelkező tölgy, bükk, nyír, hárs, gesztenye, juhar, fűz, erdei fenyőfák lombkoronáját, bokrokat, örökzöldeket! Csodálattal nézd a színek hány és hány árnyalata van még ezen kívül jelen, és milyen rendezettség uralkodik bennük! Rengeteg illatos, szivárványszínekben pompázó virág kavalkádja kerül szemeid látókörébe. Időzz el kicsit az erdő csendjében, hallgassd az erdő állatainak hangját, a madarak vidám csivitelését és figyeld meg a költöző madarak rendezett alakzatban,

és csapatban történő repülését, húzóerejét! Figyeld meg a természet szabályos rendjét, benne lezajló folyamatokat!

-Látjátok már, milyen EGYSÉGES REND uralkodik a természetben? – kérdezi a favágó.

Ekkor érted meg igazán, hogy miért is szeretek én itt élni. Lelkiismeretesen végezni a munkámat, illetve apámnak tett életen át tartó fogadalmamnak eleget tenni.

Majd három óra elteltével, a favágó hármat csengetett a csengettyűvel.

A manók királya ismét ott termett.

- A munka elvégeztetett. Kész vagyok a reám bízott feladattal.
- Üdvözöllek favágó. Látom a feladatot sikeresen elvégezted.
- Hisz munka közben sikerült egy tanítást is véghez vinned. Most viszont én kérnék tőled egy szívességet: Mikor lemegy a nap, kérlek csókolj meg! – mondta a manó.

A favágó érthetetlenül nézett a manóra.

- Sok-sok évvel ezelőtt egy gonosz boszorkány elrabolt anyám karjaiból, átkot szórt rám, s hétfejű manóvá változtatott. Az átok azonban csak akkor múlik el, ha egy igazán jószívű, nemes célért küzdő és szeretni tudó férfiember megcsókol – mesélte el szomorú történetét a manó.

Ekkor a favágó megsajnálta és megcsókolta a manót. Szempillantás alatt egy gyönyörű szép lány állt előtte. A lány szeméből harmatcseppként csillogó könnycsepp gördült végig az orcáján. A favágó nem hit a szemének.

- Mondd, hozzám jönnél feleségül? – kérdezte a favágó.
- Igen – felelte a lány.

Majd megcsókolták egymást. Hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak. Felkerekedtek és hosszú nászútra indultak. Máig is utazgatnak a favágó által épített erdei vasúton, ha meg nem haltak.

VÉGE

Vilics Botond 7.b
Olcsai - Kiss Zoltán Általános Iskola